DE

JUGULO LUXATO;

THESES

ANATOMICO-CHIRURGICÆ;

QUAS, Deo juvante & Præside M. PETRO SUE, antiquo Collegii Præposito & nunc Quæstore, antiquo Scholarum Practicarum Anatomiæ & Chirurgiæ Professore, Regiæ Academiæ Chirurgiæ Consiliario, in generali Parisiensi Præfecturâ Chirurgo ordinario, necnon Academiarum Monspelliensis, Rothomagensis, Divionensis, Lugdunensis & Burdigalensis Socio; tueri conabitur CAROLUS GARDANNE DUPORT, *Tolonensis, Artium Liberalium Magister, necnon in Regiæ Familiæ Præpositurâ Chirurgus ordinarius.*

Die Sabbati 16 mensis Novembris, anno R. S. H. 1782, à sesqui-secundâ post meridiem ad septimam.

PARISIIS,

IN REGIIS CHIRURGORUM SCHOLIS.

PRO ACTU PUBLICO

ET

SOLEMNI COOPTATIONE.

Typis MICHAELIS LAMBERT, Regii Chirurgiæ Collegii necnon Academiæ Typographi, viâ Cithareâ.

M. DCC. LXXXII.

D. O. M.

DE JUGULO LUXATO (*a*).

THESES ANATOMICO-CHIRURGICÆ.

CONGRUUM & æquiparem partium corporis humani ſolidarum ſitum, vitæ ſanitatiſque tùm tutelæ tùm conſervationi inſervire,

(*a*) Claviculam *jugulum* vocat *Celſus*, Lib. VIII, cap. 8. inter recentiores *Fæſius*, *Scultetus*, *Foreſtus*, *Platnerus* & alii *jugulum* vel *furculam* pro Claviculâ dixerunt.

nemo certè inficiàs ibit. Fingas enim hunc ſitum cauſâ quâcumque eſſe mutatum : fieri tunc aliter non poteſt, quin pars perfectionis corporis pereat. Indè plurimi morbi & præcipuè ille qui *diſlocationis* vel *luxationis* nomine à Pathologis deſignatur, cui patet quoque os *jugulum*. Sæpiùs reverà frangitur quàm è ſede ſuâ dimovetur. De hujus oſſis luxatione dicturi, quæcumque anatomica ad illud ſpectant, primùm in anteceſſum exponemus.

EX ANATOMIA.

In utroque latere, pluribus muſculis necnon duobus oſſibus, nimirùm ſcapulâ Græcis ωμοπλατα, & jugulo, Græcis κλεῖδες dictis, parti thoracis ſuperiori alligantur ambo corporis humani extremitates ſuperiores.

Claviculæ, à clavibus ædium Antiquis impropriè dictæ, aliis *jugula* à jungendo, aliis *jugularia* à jugulando, pauxillùm obliquè, anteriùs, in ſingulo thoracis latere, litteram minorem *S* tranſverſìm ſitam aliquo modo ſimulant. Citiſſimè omnium in parvulis embryonibus oſſeſcunt : hinc in maturis fœtibus corpus compactum ſolidumque, & extrema, quamvis naturâ poroſa & ſpongioſa jam perfecta reperiuntur.

Quodlibet jugulum duo igitur habet extrema, interpoſito corpore, duas facies, & duos margines. Extremitatum una mobilis, anterior & interna, *pectoralis* ſive *ſternalis*, altera poſterior & externa, *humeralis* ſive *ſcapularis* nuncupatur. Inter has extremitates adnotatur corpus, ſive pars media, ſuperiùs & inferiùs leviter complanata, irregulariter cylindrica. È duobus ferè arcubus, extremis ſuis contrario modo invicem conjunctis, componitur : qui quidem arcus in fœminis minùs

prominent : leviter enim tantummodò apud eas incurvantur. Lineâ eminente, quæ à tuberculo minori cum processu coracoideo cohærente incipit, paulò postà cuminatur, statimque gracilescit, ex parte bipartitur juguli corpus. Infrà autem pro vasis & nervis sulcatum, in binis superficiebus, marginibus flexuosis, superiùs & inferiùs latis, planis & obtusis præditum est.

Crassissima est extremitas sternalis & quasi triangularis : plurimis asperitatibus notata est : per facieculam articularem, rotundam, ex parte concavam, in sterno terminatur. Inferiùs minori & ovato tuberculo cum costâ primâ nonnunquàm adunatur.

Extremitas juguli posterior humeralis, transversa, plana atque lata, priore tenuior, duas habet majores facies, unam superiorem, maximam, pluribus inæqualitatibus conspicuam, alteram inferiorem, specie quâdam tuberculi longiusculi, obliqui & asperi instructam. In fine extremitatis humeralis reperias facieculam, cartilagine crustatam, in margine sitam, oblongam, paululùmque concavam.

Facies superior est levigata, leviter rotunda vel convexa, & unâ vel duabus muscularibus impressionibus aspera. Facies inferior paululùm concava est, in suâ mediâ parte posteriori sive externâ. Uno vel duobus pertunditur foraminibus, ad vasorum ossis substantiam penetrantium transitum. Sæpe sæpiùs propè anteriorem extremitatem scissura adest, ab attritu ossis super primam costam originem ducta.

Duo adnotantur margines : anterior, externus, ex parte anteriori convexitatem, & ex parte posteriori concavitatem habet.

Posterior, internus, versùs pectoris intima respicit : concavus est in toto ferè suo ambitu : sed convexus fit, prout extremitatem posteriorem attingit.

Suis in extremitatibus maximè diploïca est juguli substantia : in corpore verò solidior, & in eo nonnisi angusta distinguitur cavitas, filamentis osseis, instar retis, plùs minùsve divisa.

Ex dictis facillimè patet cum solis ossibus, scapulâ & sterno, articulari jugulum : sed articulatio cum scapulâ, quæ fit, mediante apophysi *acromio* nuncupatâ, ferè immobilis est, dùm articulatio cum sterno tanquàm *arthrodia* haberi potest. Nonnunquam etiam cum primâ costâ, per faciei inferioris extremitatis sternalis concavitatem, articulatur jugulum. Quare super costam mobilis quidem, facilè tamen in adultis cum illâ concrescit.

Extremitatis superioris motus juvare & regere, iisdem limites imponere, ne scapulæ posteriora versùs nimiùm ferantur impedire, pluribus etiam musculis insertionem præbere, hæc præcipuè præstant jugula. Prætereà, adnotante celeb. *Boehmero* (*b*), *ratione horum distantiæ, curvaturæ, & conjunctionis*, liberior humerorum fit mobilitas, brachiorum pondera tanquàm fulcra sustinentur. Hinc cum homo erectus incedit, brachiis vel deorsùm pendulis vel diversi-modè inflexis, vel dùm in dorso magna onera gestat, aut quandò diversas humeris peragit actiones, ejusmodi ossibus partìm obsequiosis, partìm validum exercentibus renixum, maximè opus est. Quamvis verò scapulas anteriùs sustineant, earum tamen sequuntur motum, & uti

(*b*) Inst. Osteologiæ. §. DVI, pag. 280.

Celſus doctè jam innuit (*c*) per ſe non moventur , ſed cum humeri motu conſentiunt.

Muſculis *ſterno-maſtoïdeis* & *ſterno-tyroïdeis* extremitatis ſuæ anterioris parte ſuperiori , *ſub-clavio* oblongâ concavitate quæ in facie corporis inferiori perſpicitur , *majori pectorali* mediâ parte anteriori limbi externi ſive anterioris , *deltoïdi* mediâ parte poſteriori , ſive externâ ejuſdem limbi , *trapezio* tandem mediâ parte poſteriori vel externâ limbi interni , inſertionem præbet jugulum.

Hujus extremitas humeralis primò firmatur membranâ capſulari , quæ in toto tùm ejuſdem faciei , tùm acromii faciei articularis ambitu adhæret. Ligamentoſo fulcitur epitogio , cujus breviores fibræ , validiſſimæ , adhæſiones habent cum laminâ cartilaginoſâ , quæ nonnunquàm duas inter facies articulares reperitur.

In facie inferiori ligamentum obliquum , maximè tenſum , à parte inferiore extremitatis humeralis ortum ducit ; totius ferè ejuſdem oſſis longitudini adhæret , & versùs partem mediam terminatur. Fulcimentum tutum & trochleam muſculo ſub-clavio præbet.

Extremitas pectoralis ſimilem habet membranam capſularem , ac extremitas humeralis. Plurimis præterea ligamentoſis faſciis corroboratur hæc articulatio. Una ex his , longa & anguſta , *ligamentum inter-articulare* dicitur. Juguli dextri à principio originem habens , retrò ſternum ſuperiùs , ubi adhæret , tranſit , & in parte internâ extremitatis pectoris oſſi ſiniſtri definit ,

(*c*) Lib. VIII. cap. 8.

Hoc ligamentum rectè quidem delineat *D. Bertin*; at inventorem Doctiss. *Weit-brecht* missum facit (*d*).

Alia fascia ligamentosa jugulum alligat primæ costæ cartilagini, ligamentumque *costo-claviculare* rectiùs *costo-jugulare* vocatur. Nunc parti inferiori extremitatis pectoralis, nunc parti superiori primæ costæ cartilaginis adhæsionem habet. Nonnullæ ejusdem fibræ usque ad ipsum sternum tendunt. Tertium ligamentum validius, aliis notabilius, juguli cum sterno articulationem confirmat: *sterno-claviculare*, rectiùs *sterno-jugulare* dicitur. Ejus fibræ in sterni extremitatis superioris tùm anteriorem tùm posteriorem superficiem sese explicant.

Adsunt postremò duo funiculi ligamentosi, quorum prior *ligamentum rotundum*, posterior *ligamentum trapezoïdeum* dicitur. Hæc ligamenta apophysis coracoïdeæ tuberculo annexa, in extremitate humerali desinunt. (*e*)

EX CHIRURGIA.

Crebriùs jugulum frangi, rariùs è sede suâ dimoveri; propter valentiora modò descripta ligamenta, quotidiana docet experientia. Vel à sterno, vel ab acromio disjungi potest, sed multò frequentiùs à priori osse, majoris hujusce articulationis motûs ratione; hæc luxatio, à sterno, duplici modo fieri potest. 1°. Os in anteriorem partem promovetur, & super sternum effertur, si scapula vehementiori ictu vel lapsu antrorsùm propellatur. 2°. Ossis inferiùs caput in poste-

---

(*d*) Vid. Comment. Acad. Scient. Petropolitan. Tom. IV. pag. 255.

(*e*) Vid. Ostéologie de Bertin, Tom. III. pag. 274 & seq.

riorem

riorem partem interdùm inclinatum est, & sub pectoris osse conditum. Quod quidem evenire solet, juxtà *Platnerum* (*f*), si, dùm omoplata jam in superiorem partem promota est, jugulum valentiùs feratur & deprimatur.

Hujus ossis luxationem, in suâ cum scapulâ articulatione; nemo ante *Galenum* rectè descripsit. Ipsemet de se scribit (*g*), anno ætatis suæ trigesimo-quinto, sibi aliquandò inter luctandum usque adeò graviter ab acromio jugulum sejunctum fuisse, ut trium fermè digitorum sinus inter utrumque os patuerit. Medicos sui ævi acromii disjunctionem pro humeri luxatione habuisse nos docet *Hippocrates* (*h*). Undè pessimi tractus ad reductionem adhibiti; undè pessima mala, & sæpissimè partis læsæ perpetua deformitas. Optimum in hoc casû, suadente *Hippocrate*, illud est, fasciâ os prominens comprimere, & brachiùm propè costas continere, ut ossis partes disjunctæ faciliùs adunentur. Levem tamen semper superesse defotmitatem, ossis prominentiâ, monet *Hippocrates*; sed minor est quàm si alia curationis adhibeantur media.

Vel super acromium ferri, vel sub eo ferè condiri potest juguli extremum, undè duplex luxationis *posterioris species* statui licet.

(*f*) Instit. Chir. *in*-8°. *p*. 778,

(*g*) In Lib. Hipp. de Articulis Comment. 1. *n°*. 62.

(*h*) Lib. de Articulis. Sect. VI. Edit· *Fœsio* pag. 58. ubi sic legere est: *Quibus summus humerus avulsus est, iis os avulsum extare cernitur. Est autem id juguli & lati scapularum ossis ligamentum. . . Medici igitur hoc in casu plurimùm falli consueverunt.*

Rarior eſt poſterior (*i*): *Incompleta* vel *completa* poteſt eſſe prior; incompleta, quandò oſſis extremitas paululùm tantummodò acromium exſuperat; completa, quandò magìs prominet & extrà totum excedit acromium Tunc mirum profectò non eſt, in illis qui ejuſmodi noxam experti ſunt, ſi omninò brachium è latere læſo reſolvatur, ut nec capiti nec ori admoveri poſtmodùm valeat. (*k*)

Cauſas juguli luxationis, ſive anterioris, ſive poſterioris, ictus eſſe, lapſus, & generatim quæcumque os vehementiùs vexare poſſunt, nullum eſt certè dubium. Tunc enim extremitas cum ſterno articulata ſæpè ſæpiùs è cavitate, in quâ recipitur, excidit, & fertur retrorsùm, ſi antrorsùm propellitur humerus; antrorsùm verò, ſi in ſitu ſuo naturali maneat. Cùm è contrà versùs ſternum projicitur jugulum, ita ut in cavitate ſuâ ſolidum habeat fulcimentum, ſi neque ſuprà neque infrà ſternum ceciderit caput, luxatio tunc locum habet vel ſuprà, vel infrà acromium, ſæpiùs verò ſuprà. Ictus & lapſus, propè ſuam cum acromio articulationem, juguli luxationi

---

(*i*) Hæc luxatio à quibuſdam negatur, qui contendunt fieri non poſſe luxationem juguli infrà acromium: celeber. *Petit* auctoritatem & experientiam iis objiciemus: ſic loquitur, *Traité des Maladies des os; tome I. p.* 146. edit. M. *Louis. Quoique j'aie vu plus rarement la luxation en-deſſous de l'acromion, il me ſemble qu'elle devroit arriver plus ſouvent que la luxation en-deſſus.* Hanc etiam luxationis ſpeciem in ordinem redigit *Platnerus*, quando dicit, *Inſt. Chir.* §. 1156: *Sub acromio vero conditur* (jugulum) *ſi id eâ parte, quâ cùm hoc committitur, valentius ictu aliquo deprimitur.*

(*k*) In Diario Medicinæ menſ. Nov. anni 1765, notata fuit à M. *Martin*, juguli à ſede ſuâ naturalis & ferè ab ortu innata ſeceſſio, juxtà acromium, cum quo nullam habebat connexionem illud os.

inferiori, potiùs quàm fracturæ locum dant, præſertìm ſi, inſtante ictu vel lapſu, fulciatur cubitus.

Solus ſufficit tactus ut rectè dignoſcantur omnes hujuſce oſſis luxationes; poſteriorem, ſive ab acromio, luxationem indicat cavum quoddam in loco quem reliquit oſſis caput. Anteriorem, ſive à ſterno, luxationem deſignat inſolitus juxta illorum oſſium commiſſuram tumor.

Luxatio anterior multò periculoſior evadit quàm poſterior; ſæpèque plurimis, & quidem graviſſimis, concomitatur accidentibus. Quando enim ſub ſterno conditur extremitas anterior, ab eâ tunc, juxtà auctores, premuntur œſophagus, aſpera arteria, & quæ propè ſunt vaſa, nempè carotis, vena jugularis, nervi etiam. Quò tardiùs huic ſuccurritur, hoc quoque difficiliùs excitatur os; uſque adeò ut inveteratæ luxationes ſemper ferè inſanabiles fiant.

In juguli luxati repoſitione & ejuſdem repoſitionis ſtatu per faſcias ſuſtentato, totum curationis ſiſtitur negotium. Haud difficilis certè repoſitio; os verò repoſitum in ſede ſuâ continere, *hoc opus*, *hic labor.*

Una ferè atque eadem eſt in omni luxationis ſpecie reductionis methodus. Collocatur æger in ſedeculâ: miniſter ejus tergum genu premit; & apprehenſum utrinque ſupremum humerum binis manibus blandè retrorsùm trahit. Hoc modo probè extenduntur jugula, & articuli inter ſe diducuntur.

Quæ dùm fiunt, Chirurgus qui ægro adverſus ſtat, os digitis in ſedem ſuam compellit, illo depreſſo vel adducto, pro luxationis ſpecie; ad extremitatem poſteriorem luxatam

reducendam ; quandò ſuper acromium eminet, extenſione factâ, ut jam dictum fuit, pollex ſuper oſſis luxati extremum imponendus, & eo duce propellendum os, donec cum acromio æquipar ſit. Si inferior ſit luxatio, deprimendum acromium, & juguli extremum ſublevandum. (*l*)

Reductione quocumque modo abſolutâ, hoc imprimìs providendum, nimirùm ut quàm exactiſſimè vinciatur luxatum os. *Si quod enim aliud*, inquit *Heiſterus* (*m*), *hoc ſanè luxationis genus accuratam per faſcias vincturam poſtulat; maximè ubi tardiùs huic malo ſuccurſum fuerit.* Ligamenta in ejuſmodi caſibus ita aliquandò infirmantur, ut ſuſtinendo brachiorum ponderi neutiquàm ſufficiant. Indefinito prætereà motuum numero trahitur jugulum, ſi modò ſcapula aut brachium moveatur; hos verò motus vix impedire poteſt vel accuratiſſima faſciatio. Diſſimiles caſus diſſimilia etiam quædam cùm requirant in faſciarum applicatione, haud alienum erit explanatiùs hìc edocere, qualis ſingulæ luxationi accommodanda ſit vinctura.

Notandum primò in omnibus caſibus in quibus jugulum vel à ſterno, vel ab acromio diductum, ſuper hæc oſſa effertur, humeri utriuſque caput retrò dandum eſſe, & faſciâ continendum: illud enim, denſioribus licèt pannis objectis, ſatìs firmari nequit. Adduci poſſunt humeri; tùm in priorem,

---

(*l*) Reductionem juguli luxati, à *Galeno* deſcripti, figurâ & exemplo demonſtrat *Scultetus*, Arment. Chir. *Tom. I, p.* 153. *Tab. IV. Fig. III.* Methodus autem ab eo poſt *Hippocratem* & *Galenum* delineata, aliis inventis difficilior atque etiam periculoſior, prorsùs rejici debet.

(*m*) Inſt. Chir. *Tom. I. pag.* 242.

tùm in posteriorem partem, vel fasciâ simplici, quâ & jugulum continetur, vel aliâ *stellatâ*, cui à stellâ nomen est; hæc sub alâ obvoluta, vel per pectus, vel per scapulas, ad dextri lateris summum humerum ascendit, hunc complectitur, & eâdem ratione iterùm ad sinistri lateris humerum tendit, hoc quoque comprehenso. Quæ quidem fascia plerumque bis vel ter ità circumagitur, donec fortiter teneat. Illud verò ante omnia observari necesse est, ita collocandum esse humerum, ut is satis attollatur, & ut pro dissimili casu ejus caput in partem, vel priorem, vel posteriorem dirigatur: id fit, si inferiùs ejus caput, quod sedem brachio præstat, in contrariam vicem inclinetur.

1°. Ubi jugulum à pectoris osse diductum super hoc effertur, sic, juxtà *Platnerum* (*n*), postquam repositum fuit, continetur. Illi ejus inferiori capiti multi densique panni, & præsertim duo, se ad similitudinem litteræ X decussantes, & alius latus, opponi debent. Humerus verò non nimis valenter in priorem partem attrahendus est. Hoc vel aliâ fit habenâ, quâ humeri capita anteriora versùs aguntur, vel illâ fasciâ, quâ etiam os emotum, deligatur. Hæc, si dextrum os luxatum fuit, rectè priùs collocato humero & brachio, sub alâ sinistrâ obvolvi, per scapulas ad humeri caput ascendere, hoc comprehendere, super emoti juguli caput per pectus iterùm sub alâ sinistrâ revertere, & ter ad eamdem rationem per orbem, aliquotiès cochleæ vel asciæ in modum ascendendo, circumire debet, ita ut *spicam* describat. Finitur verò fascia per orbes actos in pectore. Curandum, quotiès fascia

(*n*) Loco jam citato.

quædam ſub alâ fertur, huic priùs ſemper imponi molliores pannos, ne vaſa & glandulæ hujuſce partis lædantur.

Nec minùs in tali caſu idoneum eſt aliud faſciæ genus, quod *Capitalem reflexam*, Gallicè *la Capeline* vocant. Hæc faſcia ſex ulnas longa, tres autem quatuorve digitos lata, inque geminum glomerem convoluta, quorum ille qui Chirurgi dextrâ apprehenditur altero minor eſt, ſub alâ ſiniſtrâ incipit, ſi dextrum jugulum emotum fuit; fertur deinde, per pectus atque ſcapulas, ſuper humerum dextrum quem amplectitur faſcia. Ubi ſic iterùm ad ſummum humerum venit, majus faſciæ caput iterùm ſub alâ ſiniſtrâ fertur: intereà verò minus caput ſuper emotam extremitatem conſiſtit, & à priori, quod per pectus agitur, ſiſtitur. Hoc facto, minus caput retrò datur, & per ſummum humerum ad ejuſdem lateris ſcapulam fertur, atque iterùm ab hâc per ſummum humerum ad juguli caput. Dùm ſic hæc faſcia reflectitur, ab alio miniſtro longius caput ſuper ſcapulas pectuſque ad ſummum humerum ducitur, minoris capitis plicas comprehendit atque contegit, ter per orbes fertur, & totiès etiam alterum minus caput ita retrò datur, ut ſemper à priori penitùs contegatur. Poſteà verò utrumque caput quaſi per cochleam deſcendit. Faſciæ longius caput tandem utrumque humerum comprehendit, anteriora versùs agit, ac in pectore finitur. Hæc faſcia quandò injicitur, duos requirit miniſtros, quorum alter majus, alter minus caput movet ac dirigit.

2°. Si jugulum à ſede ſuâ ita receſſit, ut ſub ſterno conditum ſit, foveæ ſuprà atque infrà conſpicuæ, ſpleniis anguſtis vel linteo carpto, albo ovi madidis, primùm implendæ: ſplenium deindè applicatur ſecundùm oſſis longitu-

dinem. Faſcia ſub alâ ſiniſtrâ orſa, non per ſcapulas, ſed per pectus, ad humeri caput ferri & ita circumagi debet, ut utriuſque humeri capita quæ comprehendit, retrò dentur, & ut illa deſcendendo quaſi in cochleam ſerpat. Priùs etiam ſummo juguli capiti, quo id cum acromio committitur, denſiores panni objiciendi ſunt.

3°. Si quandò ſuper acromium prorupit ſupremum juguli caput, in hujus extremitate applicandum ſplenium quadratum & aliud quod ſupremum humerum amplecti debet. His gnaviter os luxatum deprimere convenit, juvante *ſpicâ ſimplici*, ſivè *deſcendente*, quæ deorsùm fertur.

4°. Si jugulum ita ſuâ è ſede motum eſt, ut id in ſinum qui ſub acromio eſt, ferè delapſum fuerit, cui quidem luxationis ſpeciei non omnes conſentiunt, ſuper ejus caput inferius, quod à pectoris oſſe eſt, applicandi ſunt panni denſiores. Utriuſque autem humeri caput faſciâ ita retrò agi debet, ut ſursùm feratur.

In omni luxationis ſpecie oportet, deligatione modo deſcripto abſolutâ, brachium involutum mitellâ, quam Galli *écharpe* vocant, commodiſſimè excipi (*o*) atque ſic inflecti, ut manus *ſcrobiculo cordis ferè reſpondeat.*

Sic paratur iſta mitella. Mantile quoddam ſatis amplum atque molle, in trianguli formam, quoad mediam partem, complicatum, cubito brachii, è latere læſo, ſubmittitur; brachio inflexo & à mantili comprehenſo, utræque partes mantilis ex-

---

(*o*) Ita Celſus jam docuit pro brachio fracto. *Lib. VIII. Cap.* 10.

tremæ, circum collum injectæ, ſuper integri brachii humerum nodo conſtringuntur. Partes mantilis quæ prominent, aciculis mundè ac eleganter accomodantur. Ex panno ſerico vel nigro hæc mitella poteſt quoque parari. Ne æger membrum nocenter moveat, rotundum aliquid manu hunc comprehendere neceſſe eſt.

Per ſpleniorum numerum & figuram, per faſciarum orbes diverſimodè actos varia ſolummodo differt deligatio. Omnis enim in hoc conſentire debet, ut partes emotæ, ad priorem ſtatum reductæ, hunc retineant, & è ſede ſuâ de novo non excidant. Cùm verò in hoc caſu experientiâ conſtet, elapſis aliquot diebus, relaxari vel accuratiſſimè factam deligationem, per quadraginta dies iterùm atque iterùm hanc renovandam eſſe rarum non eſt.

